

хідність підвищеної уваги до інноваційності у будь-яких її проявах на сучасному етапі розвитку світової економіки. Університети є фундаментом національної системи інновацій. Саме вища школа має враховувати останні тенденції розвитку суспільства та економіки, спрямовуючись на формування інноваційної особистості.

Проблема формування інноваційної особистості підготовки науково-педагогічних кадрів безперечно, є важливою та складною у системі професійної підготовки й розвитку особистості викладача через існування різноманітних підходів щодо сутності поняття та його формування.

Перш ніж розглянути процедури формування інноваційності, як риси особистості, необхідно визначити сутність цього поняття.

Інноваційність особистості є комплексною індивідуально-особистісною характеристикою, яка включає такі складові, як творчий підхід до справи, самостійність, уміння орієнтуватися в сучасному інформаційному просторі, орієнтація на досягнення, шукати і знаходити необхідну інформацію, виділяти найголовніше, систематизувати, застосовувати нові знання та практиці схильність до ризику, адекватна самооцінка тощо.

Формування інноваційної особистості, який би задовольняв потреби суспільства, можна завдяки реалізації наукової та інноваційної діяльності під час навчання: наукова та інноваційна діяльність є органічно поєднаними і взаємодоповнюючими сферами; наукова діяльність є основою інноваційної діяльності; наукова діяльність переважно орієнтована на вдосконалення особистих ділових навичок, вона формує інтелектуальний потенціал; інноваційна діяльність спрямована на досягнення певного соціально-економічного ефекту в окремій сфері діяльності з метою створення власного іміджу і забезпечення в майбутньому бажаного місця роботи.

І стає очевидним, що головною метою впровадження інноваційних підходів, у процесі підготовки науково-педагогічних кадрів є створення нових можливостей в освітніх системах для всіх її учасників: тих, хто одержує освіту; тих, хто навчає і виховує; тих, хто організує та керує освітою, а також роботодавців і їх взаємодія.

Саме взаємодія всіх учасників дозволить удосконалювати процес освіти, прискорити досягнення установлених вимог на підставі міжнародних стандартів якості і професійних стандартів.

Івахів Ю.О., к.е.н., ст. викладач
кафедри аудиту

ІНТЕГРУЮЧА РОЛЬ СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКИ У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Науково-дослідна робота студентів (НДРС) у вищих навчальних закладах України є однією з основних складових підготовки висококваліфікованих кадрів відповідного профілю. Її мета — навчити студентів елементам дослідницької діяльності, організації та методики наукової творчості, а також запровадження такої навчальної системи, яка б дозволила розвивати природні здібності молодих людей, навички самостійної пошукової роботи, готувати з них високопрофесійних фахівців у різних галузях економіки, зробити можливим якісно підсилити кадровий потенціал вищого навчального закладу та довести фаховий рівень його співробітників до кращих світових стандартів.

З урахуванням реалій суспільно-економічного життя в Україні і тенденцій розвитку подій на міжнародному рівні, система професійної підготовки повинна бути спрямована на формування економіста-дослідника з новим типом мислення, для якого головним є культ пошуку пізнання, а не лише потреба у знаннях, необхідних для майбутньої роботи.

Участь студентів у науково-дослідних заходах суттєво впливає на навчальний процес: з одного боку у студентів суттєво поліпшується якість засвоєння знань з фундаментальних і профільних дисциплін, з іншого — це вимагає від викладача самому постійно удосконалювати свої знання, шукати нові форми і методи проведення лекцій, практичних і семінарських занять.

Найбільш масовою і поширеною формою організації НДРС у позааудиторний час є наукові гуртки. Це — творчі колективи студентів, які об'єднані з метою якісної підготовки фахівців високої кваліфікації, формування у них первинних систематизованих навичок науково-дослідної роботи та вмінь застосовувати у практичній діяльності досягнення економічної науки і науково-технічного прогресу. Вони покликані стимулювати активну творчу працю студентів у процесі навчання і оволодіння спеціальністю, виявляти серед них найбільш обдарованих, створювати умови для їх творчого зростання.

Основними завданнями наукових гуртків є: 1) оволодіння студентами науково-пізнавальною методологією, розвиток наукового мислення та аналітичних здібностей, розширення кругозору й ерудиції; 2) вивчення та узагальнення передової економічної практики за відповідними напрямками; 3) забезпечення більш повного засвоєння навчального програмного матеріалу та поглиблення знань з дисциплін, що вивчаються.

Варто наголосити, що суттєву роль у процесі формування особистості студента — молодого дослідника відіграє викладач, який поєднує у собі функції науковця, педагога, наукового керівника, порадирика і друга. Саме викладач через інтеграцію навчальної і наукової діяльності безпосередньо впливає на якість професійної підготовки студента, формування його науково-дослідної культури. Доречно згадати слова лауреата Нобелівської премії І.І. Мечникова, який влучно висловився про вченого М.І. Пирогова: «...Завдяки моєму науковому керівникові я маю можливість спокійно віддатись науковій роботі. Він при цьому показав себе доброзичливим керівником, симпатичний характер якого запам'ятається мені на все життя».

В умовах інтеграції соціокультурних та економічних систем ключовим завданням вищої школи є формування фахівців нового типу, у яких розвинуто глобальне мислення, комунікативні та аналітичні здібності, технічні навички. Це стає можливим за рахунок організації навчального процесу з акцентом на науково-дослідній роботі студентів за активної участі викладачів. Такий підхід неодмінно сприятиме підвищенню рівня якості вітчизняної освіти, зміцненню її конкурентних позицій на світовому ринку освітніх послуг.

*Івченко Л.В., к.е.н, доцент
кафедри обліку підприємницької діяльності*

СКЛАДОВІ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ОСВІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Необхідність докорінної зміни освітньої парадигми на сучасному етапі розвитку суспільства, економіка якого базується на інформаційних технологіях, ще тільки починає усвідомлюватися освітою. В той же час реальні психологічні процеси у житті нинішніх поколінь, особливо молоді, яка стоїть на порозі самостійного професійного життя, свідчать про те, що освіта серйозно відстає від потреб життя.

Практика показує, що інноваційні технології загалом і, зокрема, в освіті створюються та запроваджуються найбільш ефективно в країнах, де фінансування науки й освіти відповідає вимогам часу. Розглянемо поняття, якими найбільше часто користуються, здійснюючи інноваційну освітню діяльність.

Інноваційна педагогічна технологія — цілеспрямоване, систематичне й послідовне впровадження в практику оригінальних, новаторських способів, прийомів педагогічних дій і засобів, що охоплюють цілісний навчально-виховний процес від визначення його мети до очікуваних результатів.

Управління педагогічними інноваціями — вид соціального управління, що підтримує цілеспрямованість і організованість інноваційних процесів у системі освіти.

Педагогічні інновації — це результат творчого пошуку оригінальних, нестандартних рішень різноманітних педагогічних проблем.

Прямим продуктом інновацій є: нові навчальні технології, оригінальні виховні ідеї, форми та методи виховання, нестандартні підходи в управлінні.

Інновації в освіті прийнято ділити на такі групи: інновації в змісті освіти (навчальні програми, підручники, посібники тощо); інновації в технології процесу навчання і виховання; інновації в організації навчально-виховного процесу; інновації в системі управління освітою.

Під інноваційним розвитком освіти слід розуміти комплекс створених та запроваджених організаційних і змістових нововведень, розвиток низки факторів та умов, необхідних для нарощування інноваційного потенціалу освітньої системи. Такий складний психолого-педагогічний процес вимагає чітко спланованих системних дій з боку всіх освітянських структур, які в своїй сукупності складають основу інноваційної політики.

Інноваційне навчання — це зорієнтована на динамічні зміни в навколишньому світі навчальна та освітня діяльність, яка ґрунтується на розвитку різноманітних форм мислення, творчих здібностей, високих соціально-адаптаційних можливостей особистості.

Інноваційність необхідно розглядати не тільки як налаштованість на сприйняття, продукування і застосування нового, а насамперед як відкритість та демократичність освітньої системи. Стосовно особистісного чинника педагогічної діяльності це означає: